

Arrest

nr. 156 987 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van origine. U bent afkomstig van het dorp X in de regio Machalگو in het district Ahmadabad (provincie Pakiya, Afghanistan).

Uw vader streed in het verleden mee met de taliban, meer bepaald tot de komst van de Amerikanen waarna hij naar Pakistan vluchtte. Hij verbleef daar 2 jaar alvorens naar Afghanistan terug te keren. Terug in Afghanistan nam hij op aanraden van een vroegere vriend bij de taliban die overgestapt was naar de overheid, L.M., deel aan een Disarmament Demobilisation and Reintegration of kortweg DDR-

proces, een programma om voormalige strijders te ontwapenen en een nieuwe functie te geven. In ruil voor zijn oude wapens kreeg uw vader ook een job bij de Afghaanse overheid, al weet u niet wat hij precies deed. Hij deed dit werk totdat de taliban hem kwamen opzoeken met de vraag hen opnieuw te vervoegen. Hij gaf dit aan bij de autoriteiten, waarna deze hem van spionage voor de taliban verdachten.

Om deze reden besloot uw vader omstreeks eind 2007 met het hele gezin Afghanistan te ontvluchten. Aan de grens tussen Iran en Turkije raakte u uw familie echter kwijt, waarna u alleen verder reisde naar Engeland. U kwam daar omstreeks november of december 2009 toe en diende er een asielaanvraag in. De Britse autoriteiten namen echter een negatieve beslissing, waardoor u op 22 september 2010 naar Afghanistan teruggestuurd werd.

In al die tijd had u geen contact gehad met uw familieleden, waardoor u dus op goed geluk naar uw geboortedorp terugkeerde. Bij uw terugkeer vernam u dat zij indertijd teruggestuurd waren naar Afghanistan, waar uw vader geen andere mogelijkheid had gezien dan alsnog tegen zijn wil bij de taliban te gaan.

Ongeveer 20 tot 25 dagen na uw terugkeer verloofde u zich in Afghanistan en 2 à 3 maanden later trad u in het huwelijk. Ongeveer 5 of 6 maanden na uw terugkeer in Afghanistan vroeg uw vader u een eerste keer om ook bij de taliban te gaan. U stemde toe, maar uw akkoord werd niet gevolgd door een effectieve inlijving voor de taliban.

In het voorjaar van 1391 kwam de Afghaanse inlichtingendienst vroeg in de ochtend naar jullie huis. Ze waren op zoek naar uw vader. Toen ze hem daar niet aantroffen, arresteerden ze u. U werd overgebracht naar het districtscompound, waar u 7 dagen werd vastgehouden. Op de 7e dag, ongeveer 10 tot 15 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, verscheen u voor de rechter. Uw schoonvader en een zekere J.K.M. waren eveneens aanwezig. Dankzij deze vriend van uw schoonvader die borg voor u stond, kwam u vrij, al diende u zich nog ter beschikking te houden. Uw schoonvader nam u diezelfde dag nog mee om u in te schrijven voor het verzoeningsprogramma (reconciliation program), om zodoende verdere problemen met de Afghaanse autoriteiten te vermijden. U diende wel nog eens terug te komen met uw taskara, om de volledige inschrijving af te ronden. Hiervoor keerde u terug naar huis.

De volgende dag, een vrijdag, kon u niets doen aangezien het een vrije dag was. Op zaterdag ging u in het districtscentrum een nieuwe taskara aanvragen. Op zondag had u de intentie om samen met uw schoonvader terug te gaan naar het verzoeningsprogramma om uw taskara voor te leggen. Toen u die ochtend echter ging bidden in de moskee naast uw huis, werd u aangesproken door talibanstrijders. Ze zeiden dat ze u naar uw vader moesten brengen. U volgde hen, maar u begon zich zorgen te maken over wat ze met u zouden doen. Tijdens jullie overnachting in de bergen vluchtte u dan ook weg terwijl iedereen sliep. U ging rechtstreeks naar het huis van uw schoonvader, waar u in de vroege ochtend toekwam. Hij verborg u en bracht uw moeder op de hoogte. De volgende dag vernam uw schoonvader van uw moeder dat de taliban u thuis waren komen zoeken en ook bij hem waren ze langsgekomen. Op de derde dag, na twee nachten bij uw schoonvader verbleven te hebben, vertrok u in de ochtend met een smokkelaar.

Omstreeks de 2e of 3e maand van 1391 (mei 2012) verliet u Afghanistan een tweede keer. U reisde op illegale wijze naar België, waar u op 25 februari 2013 toekwam. De volgende dag vroeg u hier asiel aan. Op 7 juni 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht en geoordeeld werd dat u in Kabul over een intern vluchtalternatief beschikte waar u de onveilige situatie in uw regio van herkomst kon ontlopen. In haar arrest van 17 oktober 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS en kende u evenmin een beschermingsstatuut toe.

Uit vrees voor een mogelijke repatriëring naar Afghanistan trok u in het najaar van 2013 naar Italië waar u eveneens asiel aanvraagde. In het kader van die aanvraag werd u in Italië de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omdat u van mening was dat u in Italië onvoldoende opvang kreeg, verliet u het land en keerde u na iets meer dan een jaar terug naar België.

Op 19 maart 2015 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag haalt u aan dat uw problemen nog steeds actueel zijn. U stelt dat zowel uw moeder, uw broers als uw schoonvader regelmatig werden lastiggevalen door de taliban die op zoek waren naar u. Hierdoor vluchtten uw twee broers naar het buitenland en verhuisde uw moeder naar uw oom in het district Ahmadkhail. Uw schoonvader trok samen met uw vrouw en jullie kind naar de provinciehoofdstad Gardez. Ook het toegenomen algemeen geweld in uw regio van herkomst zou aan de basis liggen van hun vertrek. Uw vader, die actief is bij de taliban en regelmatig naar huis kwam, zou al meer dan een jaar niets meer van hem hebben laten horen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 7 juni 2013 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van de door u beweerde gedwongen rekrutering bij de taliban werd onder meer ondermijnd door de vaststelling van inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen en door uw gebrekkige kennis over de lokale taliban. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 17 oktober 2014. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalt u de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. U voegt hier aan toe dat u van uw schoonvader heeft vernomen dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn en daarbij uw familie en schoonfamilie lastigvallen (CGVS, p. 3-6). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door de RvV werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen omdat u bij uw asielaanvraag op de DVZ nergens had vermeld dat u werd ontvoerd door de taliban; het weinig aannemelijk is dat de taliban na uw initiële instemming om u bij hen aan te sluiten nog een jaar hebben gewacht alvorens effectief actie te ondernemen; en omdat uw kennis over de lokale taliban erg beperkt is. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde nieuwe elementen niet van dien aard zijn de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtmotieven alsnog te herstellen. Derhalve kan ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van art. 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden opgeworpen dat u de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend moet worden, gezien u reeds van deze vorm van internationale bescherming geniet in Italië, zoals u zelf hebt toegegeven (CGVS, p. 13). Italië is, zoals alle andere Europese lidstaten, partij bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Als EU-lidstaat is dit land ook gebonden aan het EU-acquis, waaronder het gemeenschappelijk Europees asielsysteem dat zowel de fundamentele en sociale rechten van erkende vluchtelingen als het non-refoulement beginsel waarborgt. Uw opwerpingen dat er in Italië geen mogelijkheid is om te werken of om opvang of financiële ondersteuning te krijgen en dat u daar niet op straat wil wonen (CGVS, p. 13-14), betreffen overwegingen van louter socio-economische aard en volstaan niet om hieromtrent anders te besluiten. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u er een rechtstreeks belang bij heeft dat uw nood aan subsidiaire bescherming in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van uw land van nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie op het feit dat de Italiaanse autoriteiten u de status van subsidiair beschermde hebben toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de

onderzoeks-, de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een eerste onderdeel met betrekking tot de vluchtelingenstatus volhardt verzoeker in zijn asielrelaas. Hij stelt de nodige inspanningen te hebben verricht teneinde materiële bewijzen omtrent zijn problemen in zijn land van herkomst te bekomen. In het kader van zijn beroep bij zijn eerste asielaanvraag werden deze bewijzen niet aanvaard op grond van artikel 8 PR RvV wegens het ontbreken van een beëdigde vertaling. Hij stelt dat de beëdigde tolk Pashtou momenteel op vakantie is, doch zodra hij terug is, zal verzoeker de vertalingen aan de Raad bezorgen. Verzoeker meent verder dat verweerder niet in alle objectiviteit onderhavige asielaanvraag heeft onderzocht en daarom vooringenomen was.

Verder meent verzoeker dat de huidige actuele situatie verschillend is van deze ten tijde van zijn eerste asielaanvraag. *“Doordat de taliban nog steeds langskwam, heeft verzoeker geen netwerk meer in Afghanistan. Zijn vader is spoorloos verdwenen, zijn 2 broers zijn naar Iran gevlucht, waardoor zijn moeder zich ook heeft moeten verplaatsen naar haar broer in district Ahmadkhail. Zijn schoonvader trok samen met zijn vrouw en kind naar de provinciehoofdstad Gardez. Ook door het toegenomen algemeen geweld in zijn regio van herkomst liggen aan de basis van het vertrek van bovenstaande familieleden.”*

In een tweede onderdeel met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hij heeft gekregen in Italië omwille van het gebrek aan financiële steun, het gebrek aan toegang tot het onderwijs, tot werk en tot huisvesting. Hij legt een aantal foto's neer ter staving van zijn preciaire situatie. Hij heeft vijf maanden op straat gewoond voor hij een “project” toegewezen kreeg (in België vergelijkbaar met een sociaal huis). Na zes maanden moest hij dit “project” verlaten en stond hij opnieuw op straat.

Daarnaast bevestigen verschillende objectieve rapporten volgens hem de preciaire levensomstandigheden van personen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië. Onder verwijzing naar het *M.S.S.-arrest*, stelt hij dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds heeft bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM kunnen bereiken. Hij meent dat het Hof een hogere beschermingsstandaard oplegt aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen, namelijk asielzoekers.

Verzoeker voert aan dat “internationale bescherming” ook wordt gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten. Vooreerst verwijst verzoeker naar artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn en stelt hij dat er in de praktijk in Italië geen enkele integratieondersteuning wordt gegeven omwille van de huidige humanitaire crisis door de enorme toestroom aan vluchtelingen en door de financiële problemen. Hij wijst erop dat UNHCR in zijn *Recommendations* heeft meegedeeld dat de integratiemogelijkheden voor begunstigen van enige beschermingsstatus in Italië serieus beknot zijn en daarom één van de grootste problemen van het Italiaanse asielsysteem vormen. Hij meent dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn asielprocedure nooit toegang heeft gekregen tot taallessen of een professionele opleiding en evenmin informatie kreeg over mogelijke integratieprogramma's voor hem. Tevens wijst hij erop dat het moeilijk is voor hem om een taal te leren wanneer men van de ene plek naar de andere dient te verhuizen. Zonder begeleiding wordt het bovendien moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn. Hij wijst er nogmaals op dat hij werd opgevangen in een “project”, maar dat hij na het verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten het opvangcentrum binnen drie dagen diende te verlaten en geen begeleiding kreeg bij het vinden van een nieuwe woning en dus op straat werd gezet. Verschillende rapporten bevestigen volgens hem het probleem van dakloosheid bij personen met internationale bescherming in Italië.

Verder verwijst verzoeker naar artikel 26 van de Kwalificatierichtlijn en stelt hij dat asielzoekers na het verkrijgen van een beschermingsstatus meteen voor zichzelf moeten kunnen instaan, hetgeen zeer moeilijk is. Hij wijst er nogmaals op dat hij na zes maanden opnieuw op straat moest leven. Hij wijst op de werkloosheidscijfers in Italië en meent dat kan worden aangenomen dat de werkloosheid onder vluchtelingen nog hoger is dan bij de totale autochtone bevolking.

Tot slot verwijst verzoeker naar artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn en voert hij aan dat het Italiaanse welvaartssysteem in de praktijk gebaseerd is op hulp van de familie, terwijl hij in Italië geen familiaal netwerk heeft. Daarenboven is de gemeente van de woonplaats verantwoordelijk voor de sociale

voorziening, hetgeen betekent dat een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus een officiële woonplaats dient te hebben vooraleer hij toegang kan krijgen tot die sociale voorzieningen. Verzoeker heeft geen woonplaats meer in Lecce. Bovendien hebben deze gemeenten volgens hem niet de financiële middelen om aan de vraag te voldoen en is er een wachtlijst voor sociale huisvesting van jaren.

Verzoeker meent dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Gelet op de precare levensomstandigheden van personen met de subsidiaire beschermingsstatus in Italië, kan verzoeker niet anders dan te concluderen dat zijn terugkeer naar Italië een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM, hetgeen tot gevolg heeft dat hij zich onmogelijk kan beroepen op de gebrekkige bescherming die hem in Italië werd toegekend. *“Verzoeker voelt zich gesteund in deze visie doordat uw Raad zowel langs Nederlandstalige als Franstalige kant recentelijk telkenmale in Dublindossiers Italië, ongeacht hun profiel (dus ook alleenstaande jonge mannen) geoordeeld heeft dat verzoeker (s) in een situatie terechtkomen die mogelijks een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. [...] Naar analogie met dergelijke situaties tav Dublinterugkeerders naar Italië, moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichten die voor Italië voortvloeien uit de EU Kwalificatierichtlijn.”* Verzoeker meent dat verweerder een volledig onderzoek had moeten doen naar het actuele risico dat verzoeker loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verder vergelijkt verzoeker zijn situatie met deze van Palestijnen met een UNRWA-statuu.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift Afghaanse documenten (stukken 3a-3d), foto's (stuk 4a), een uittreksel uit de Kwalificatierichtlijn (stukken 5a-5e), het OSAR-rapport *“Reception Conditions in Italy”* van oktober 2013 (stuk 6) en een ontwerpresolutie van het Europees Parlement over de jeugdwerkloosheid in Italië van 26 mei 2015 (stuk 7).

Met een aangetekend schrijven van 14 september bezorgt verzoeker samen met een aanvullende nota de beëdigde vertaling van de bij zijn verzoekschrift gevoegde Afghaanse documenten (rechtsplegingdossier, stuk 8).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: het rapport *“Asylum Information Database – National Country Report – Italy”* van Maria de Donato van januari 2015 (bijlage 1), het rapport *“Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”* van UNHCR van 6 mei 2015 (bijlage 2), het rapport *“Annual report on Immigration and Asylum”* van EMN van 2014 (bijlage 3) en het rapport *“Migrant access to social security and healthcare in Italy: policies and practices”* van EMN van februari 2014 (bijlage 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgesteld in 's Raads arrest nummer 112 079 van 17 oktober 2013, dat kracht van gewijsde heeft. In het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in dit asielrelaas en voegt er het volgende aan toe: *“Doordat de taliban nog steeds langskwam, heeft verzoeker geen netwerk meer in Afghanistan. Zijn vader is spoorloos verdwenen, zijn 2 broers zijn naar Iran gevlucht, waardoor zijn moeder zich ook heeft moeten verplaatsen naar haar broer in district Ahmadkhail. Zijn schoonvader trok samen met zijn vrouw en kind naar de provinciehoofdstad Gardez. Ook door het toegenomen algemeen geweld in zijn regio van herkomst liggen aan de basis van het vertrek van bovenstaande familieleden.”* Hierbij dient erop gewezen dat in voormeld arrest van de Raad van 17 oktober 2013 is komen vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde problemen met de taliban, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zijn familieleden sinds zijn vertrek zijn moeten verhuizen omwille van zijn problemen met de taliban, temeer daar hij er zelf op wijst dat de algemene veiligheidssituatie (mee) aan de basis ligt van hun vertrek. Verder is het herhalen en volharden in reeds afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, geenszins een dienstig verweer.

Wat betreft de bijgebrachte stukken en de beëdigde vertaling ervan (verzoekschrift stukken 3a-3d en rechtsplegingsdossier, stuk 8) dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag toegevoegde informatie blijkt bovendien dat wegens de hoge graad van corruptie gemakkelijk valse, Afghaanse documenten kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten sterk relativeert. Gelet op het voorgaande, kunnen deze bijgebrachte stukken dan ook niet de beoordeling in voormeld arrest van 17 oktober 2013 wijzigen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hem in Italië deze status werd toegekend (gehoorverslag CGVS 27 april 2015, p.13). Verzoeker ontkent dit geenszins in onderhavig verzoekschrift.

Zowel in de bestreden beslissing als in zijn nota met opmerkingen wijst verweerder er terecht op dat Italië een lidstaat is van de Europese Unie die, net als alle andere lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien. Verweerder wijst in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-411/10 en C-492/10 van 21 december 2010, waarin wordt geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder begrepen de rechten gebaseerd op het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het EVRM, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van de Europese Unie kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten van de Europese Unie het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het EVRM nakomen en dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat, dus ook in Italië, in overeenstemming is met deze verdragen.

Verweerder kan dan ook terecht vermoeden dat verzoeker geen belang kan doen gelden om zijn nood aan subsidiaire bescherming ten aanzien van Afghanistan nogmaals te laten onderzoeken, tenzij zou blijken dat de door Italië verleende bescherming heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat verzoeker ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zou koesteren of er een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen. *In casu* voert verzoeker, onder verwijzing naar het M.S.S.-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), aan dat hij ingeval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dat hij zich niet langer op de hem toegekende subsidiaire bescherming in Italië kan beroepen omdat hij er niet kan werken, er geen opvang of financiële ondersteuning kan krijgen en er niet op straat wil leven (gehoorverslag CGVS 27 april 2015, p. 13-14).

Waar verzoeker verwijst naar het arrest *M.S.S. t. België en Griekenland* van het EHRM van 21 januari 2011, dient erop gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt, zoals deze waarvan sprake is in dit arrest. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het EHRM in het arrest *Mohammed Hussein t. Nederland* van 2 april 2013 uitdrukkelijk heeft gesteld dat de situatie in Italië niet dezelfde is als in Griekenland en niet gelijkgesteld kan worden met een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep. Tevens verwijst verweerder terecht naar de het arrest *Tarakhel t. Zwitserland* van het EHRM van 4 november 2014, waaruit blijkt dat de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf geen hindernis vormen voor het verwijderen van asielzoekers naar het Italiaanse grondgebied, alsook dat, hoewel de beschikbare informatie ernstige twijfels doet rijzen over de capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem en niet kan uitgesloten worden dat asielzoekers geen opvang kunnen krijgen, dit gegeven op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM; daartoe dient de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” te bereiken, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak.

Daarnaast wijst verweerder er terecht op dat de situatie van verzoeker, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker binnen de Europese Unie van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofdte van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan (i) dat hij nooit toegang heeft gekregen tot taallessen of een professionele opleiding, en evenmin informatie kreeg over mogelijke integratieprogramma's die voor hem beschikbaar waren, (ii) dat hij geen begeleiding kreeg bij het vinden van een nieuwe woning en op straat werd gezet, (iii) dat de werkloosheid in Italië hoog is, waardoor hij nog moeilijker aan een job kan geraken, en (iv) dat hij geen toegang heeft tot de sociale voorzieningen aangezien hij geen officiële woonplaats meer heeft. Er dient vastgesteld dat deze redenen niet kunnen aantonen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Italië een behandeling zal ondergaan die het “*minimum level of severity*” bereikt die nodig is om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 van het EVRM. Vooreerst dient erop gewezen dat uit verzoekers verklaringen in onderhavig verzoekschrift blijkt dat hij wel degelijk (tijdelijk) opvang kreeg vanwege de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker toont verder geenszins aan dat hij enige inspanning heeft geleverd om zelf te voorzien in zijn huisvesting na het verlopen van deze opvang, noch dat de Italiaanse overheden hem hebben verhinderd in huisvesting te voorzien. Het niet kunnen volgen van taallessen en cursussen vormt geenszins een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dat de hoge werkloosheid in Italië het hem moeilijk maakt een job te vinden, is evenmin een onmenselijke behandeling, aangezien deze werkloosheid de

ganse Italiaanse bevolking treft en verzoeker opnieuw nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk grotere moeilijkheden heeft bij het vinden van een job dan andere inwoners van Italië. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat de foto's die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stuk 4a) geenszins een ander licht kunnen werpen op de voorgaande vaststellingen. Vooreerst kan, gelet op de manipuleerbaarheid van foto's, niet worden afgeleid waar of wanneer deze foto's werden gemaakt. Bovendien wordt er enkel op afgebeeld dat verzoeker zich buiten bevindt, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker in Italië dakloos zou zijn geweest of dat hij omwille van handelingen of nalatigheden van de Italiaanse autoriteiten dakloos zou zijn geweest. Verder blijkt uit het door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde rapport "*Migrant access to social security and healthcare in Italy: policies and practices*" van EMN van februari 2014 (bijlage 4) dat verzoeker in Italië toegang heeft tot medische zorg en blijkt uit het OSAR-rapport dat verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stuk 6) dat de problemen binnen de Italiaanse sociale zekerheid alle inwoners van Italië treffen en niet louter verzoeker of personen die er internationale bescherming krijgen. Uit de overige aan de nota met opmerkingen toegevoegde rapporten (bijlagen 1-3) blijkt voorts dat er in Italië inderdaad problemen zijn omwille van de grote toestroom aan vluchtelingen – onder meer op het vlak van de opvang – doch eveneens dat de Italiaanse autoriteiten, onder het goedkeurend oog van UNHCR, wel degelijk trachten het hoofd te bieden aan deze moeilijke omstandigheden. Alleszins blijkt uit deze recente rapporten niet dat de situatie in Italië actueel dermate is dat er voor verzoeker of voor personen die er een vorm van internationale bescherming genieten sprake is van een situatie van onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het OSAR-rapport bij onderhavig verzoekschrift (stuk 6) is heden reeds gedateerd en houdt dan ook geen rekening met de recente ontwikkelingen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt behandeld. Verder kan niet worden ingezien hoe verzoekers situatie ook maar enigszins vergelijkbaar zou zijn met deze van een Palestijn onder de bescherming van UNRWA, verzoeker laat overigens na dit verder te precisieren.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat verzoeker, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, zijn fundamentele rechten verzekerd ziet in Italië, dat Italië het non-refoulementbeginsel naleeft, evenals dat de levensomstandigheden van verzoeker er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER